

Sygnatura akt I C 908/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 18-12-2012 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Siwek

Protokolant:Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 18-12-2012 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa M. N.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. N. kwotę 2.973,70 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2011 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.495,90 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności punktowi I wyroku co do kwoty 1.180,80 złotych.

Sygn. akt I C 908/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2012 r. powódka M. N. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 2.973,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2011 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 27 września 2011 r. w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do P. S. i M. S.. Odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki tego zdarzenia ponosi strona pozwana u której ubezpieczony był w zakresie OC pojazd sprawcy szkody.

Wykonanie naprawy powypadkowej pojazdu zlecono powódce. Poszkodowani poinformowali jednocześnie stronę pozwaną, iż w związku z uszkodzeniem ich samochodu zmuszeni są do wypożyczenia, na czas naprawy, pojazdu zastępczego.

Po wykonanej usłudze naprawy uszkodzonego pojazdu powódka wystawiła w dniu 19 października 2011 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.646,83 zł wraz z załączoną kalkulacją przeprowadzonych napraw. Tego samego dnia powódka wystawiła również fakturę VAT nr (...), dokumentująca koszty za najem pojazdu zastępczego w kwocie 2.656,80 zł. Obie faktury zostały przesłane stronie pozwanej.

Po rozpatrzeniu roszczeń strona pozwana przyznała odszkodowanie w łącznej kwocie 1.329,93 zł.

Poszkodowani na mocy umowy cesji przenieśli na powódkę wierzytelność pieniężną przysługującą im wobec (...) S.A., a dotyczącą przedmiotowej szkody.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. uznał powództwo do kwoty 1.180,80 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż odszkodowanie zostało pomniejszone o pięćdziesiąt procent kosztu wymiany nakładki progu zewnętrznego tylnego z uwagi na zużycie eksploatacyjne. Strona pozwana pomniejszyła również koszt lakierowania błotnika tylnego prawego, gdyż przed szkoda był on częściowo nielakierowany. Samochód posiadał także uszkodzenia niezwiązane ze szkodą.

Natomiast strona pozwana uznała koszt wynajmu samochodu zastępczego w kwocie 1.180,80 zł (3 dni naprawy plus 5 dni oczekiwania na oględziny pojazdu), równocześnie jednak uznając za nieuzasadniony dalszy koszt najmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2011 r. na skutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...), o numerze rejestracyjnym (...), należący do P. S. i M. S..

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w (...) S.A. w W..

(Dowód: - okoliczność bezsporna)

W dniu 27 września 2011 r. P. S. i M. S. zlecieli M. N. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) w J. naprawę uszkodzonego pojazdu.

(Dowód: - zlecenie naprawy z dnia 27.09.2011 r. k. 12)

W dniu 27 września 2011 r. P. S. i M. S. dokonali na rzecz M. N. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) w J. przelewu wierzytelności z tytułu naprawy samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(Dowód: - umowa przelewu wierzytelności z dnia 27.09.2011 r. k. 11)

Rzeczywisty koszt naprawy samochodu marki O. (...), o numerze rejestracyjnym (...), należący do P. S. i M. S., wyniósł 1.646,85 zł brutto.

(Dowód: - faktura VAT nr (...) z dnia 19.10.2011 r. k. 7

- kosztorys k. 8- 9

- opinia biegłego sądowego J. W. k. 47- 51)

Uzasadniony koszt wynajmu pojazdu zastępczego wyniósł 2.656,80 zł brutto.

(Dowód: - zeznania powódki k. 68 – 68v

- faktura VAT nr (...) z dnia 19.10.2011 r. k. 10)

(...) S.A. w W. tytułem odszkodowania wypłacił M. N. kwotę 1.329,93 zł.

(Dowód: - okoliczność bezsporna)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Na mocy art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie zaś do treści art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Zgodnie z wyżej cytowanym art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC ma charakter wtórny wobec odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, nie może ona wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub osoby kierującej pojazdem, a ponadto zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń jest ograniczony do wysokości sumy gwarancyjnej.

Na mocy art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Ze względu jednakże na regulację art. 805 § 2 pkt. 1 k.c. odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ogranicza się do wypłaty odszkodowania w pieniądzu.

Z tym że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Jak się wskazuje w orzecznictwie odszkodowanie winno obejmować wszystkie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Biorąc to pod uwagę, Sąd Rejonowy opierając się na opinii biegłego sądowego J. W. ustalił, iż wysokość szkody wyrządzonej w pojeździe P. S. i M. S., na skutek kolizji drogowej w dniu 27 września 2011 r., za jaką strona pozwana jako ubezpieczyciel sprawy zdarzenia ponosi odpowiedzialność, to kwota 1.646,85 zł.

W kontekście wspomnianej opinii biegłego, to należało zauważyć, iż podlega ona - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Przy ocenie opinii Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006/5-6/97; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Strony nie zakwestionowały sporządzonej opinii.

Również Sąd Rejonowy nie dopatrywał się uchybień w opinii, które mogłyby stanowić podstawę do podważenia wyrażonego przez biegłego stanowiska. Biegły w uzasadnieniu swojej opinii bowiem szczegółowo wskazał w jaki sposób ustalił średnią stawkę za roboczogodzinę prac blacharsko- lakierniczych.

W ocenie Sądu Rejonowego również zasadne było przyjęcie przez biegłego cen materiałów bez uwzględnienia amortyzacji.

Odszkodowanie ma bowiem uwzględniać wszystkie niezbędne i uzasadnione koszty naprawy.

Tymczasem odnośnie nakładki progu zewnętrznego strona pozwana nie wykazała, iż jest możliwy we wskazanej przez nią cenie zakup części używanej o podobnych standardach i trwałości jak część wymieniana. A zatem, w ocenie Sądu, zasadnym było zastosowanie (jak przyjął to biegły) ceny jak za część oryginalną.

Co do możliwego w takim przypadku (ewentualnego) bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanych, to trzeba było wskazać na uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (sygn. akt III CZP 80/11) zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli jednak ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Tego wzrostu strona pozwana nie wykazała. I dlatego też w niniejszym postępowaniu nie można było tej kwestii uwzględnić.

Co do błotnika tylnego prawego, to strona pozwana w żaden sposób nie udowodniła, że nie był lakierowany (nie zakwestionowała w tym zakresie opinii biegłego sądowego).

A już w ogóle gołosłowne okazały się twierdzenia, iż przedmiotowy pojazd posiadał uszkodzenia niezwiązane ze szkodą.

I dlatego w świetle powyższego, zdaniem tutejszego Sądu nie było przeszkód, aby wskazana opinia stała się podstawą ustaleń faktycznych, odnośnie wysokości wyrządzonej poszkodowanym szkody wysokości 1.646,85 zł brutto.

Przechodzą już zatem do kwestii pojazdu zastępczego trzeba było wskazać, iż Sąd Rejonowy podziela wyrażony w orzecznictwie pogląd, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (tak: uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Z tym że końcowym momentem do którego winny być pokrywane koszty pojazdu zastępczego jest dokonanie takich napraw, które umożliwiają użytkowanie pojazdu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2004 r., sygn. akt II CK 494/03, Lex nr 145121).

W ocenie Sądu Rejonowego, w niniejszej sprawie, uzasadniony był okres 18 dni wynajmu pojazdu zastępczego.

Jak wynikało bowiem z niekwestionowanych zeznań powódki (pełnomocnik strony pozwanej mimo zawiadomienia nie stawiał się na rozprawę w dniu 18 grudnia 2012 r.) musiała ona oczekiwać aż 10 dni na oględziny pojazdu (nie został przedłożony żaden przeciwny dowód), a czas technologiczny naprawy wynosił 7 dni (na okoliczność krótszego czasu naprawy strona pozwana również nie powołała dowodu).

Toteż kwotę 2.656,80 zł (przy zaakceptowaniu przez stronę pozwaną stawki za jeden dzień wynajmu pojazdu zastępczego) należało uznać za zasadną.

W konsekwencji należało stwierdzić, iż łączna wysokość szkody wyrządzonej P. S. i M. S., na skutek kolizji drogowej w dniu 27 września 2011 r., wyniosła kwotę 4.303,63 zł.

Przy czym w oparciu o dokonany w dniu 27 września 2011 r. przelew wierzytelności, powódka w przedmiotowym postępowaniu mogła domagać się kwoty 2.973,70 zł (4.303,63 zł minus 1.329,93 zł wypłaconego już odszkodowania).

W kwestii odsetek Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe

Strona pozwana zgodnie z art. 817 § 1 k.c. miała obowiązek spełnić świadczenie związane ze szkodą w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia zdarzenia, co nastąpiło w dniu 27 września 2011 r.

A zatem brak było przeszkód aby zasądzić odsetki od dnia 27 października 2011 r.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie na koszty te w przypadku powódki złożyła się opłata sądowa 149 zł, opłata skarbową 17 zł, wynagrodzenie biegłego 729,90 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 600 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.)).

Rygor natychmiastowej wykonalności wobec uznania powództwa co do kwoty 1.180,80 zł (w odpowiedzi na pozew), został orzeczony na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.